

WHO SETTLED THE ACCOUNT?

OPERA · THE LEGACY

FERDINANDO FREGA

யார் கணக்கைத் தீர்த்தார்கள்?

Warren மாமா, Wall Street, எந்த இருப்புநிலைக் குறிப்பும் காட்டாத கடன்.

ஒரு செப்டம்பர் மாலை, என் விசைப்பலகை ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்க, ஜன்னலுக்குக் கீழே பாறைகளில் கடல் அமைதியாக மோதிக்கொண்டிருக்க, Warren மாமா உண்மையிலேயே தன் வெளியேற்றத்துக்குத் தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறாரா என்று நான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

வீண் பெருமையால் நான் அதைக் கற்பனை செய்யவில்லை.

எண்கள், உண்மையான எண்கள், வெகு காலத்துக்கு முன்பே கதை சொல்வதை நிறுத்திவிட்டதால்தான் அப்படி நினைத்தேன்; பாரம்பரிய அளவீடுகள் மௌனமாகும்போது, பொதுவாக வேறு ஏதோ ஒன்று அவற்றுக்கு முன்பே பேசிவிட்டது என்று Omaha-வில் எல்லோரையும்விட நன்றாகத் தெரியும்.

பங்குகள், டெரிவேட்டிவ்கள், காலாண்டு அறிக்கைகள், இரைச்சல் கைமாறும் அந்த அறையை அவர்கள் இன்னும் சந்தை என்றுதான் அழைக்கிறார்கள்.

ஆனால் உண்மையான அறை, யார் பிழைக்கிறார்கள், யார் மங்கிப்போகிறார்கள் என்று முடிவுகள் எடுக்கப்படும் அறை, இனி அந்த அறை அல்ல.

அது விசைப்பலகை.

வெகு காலமாகவே, எந்த வணிக அலுவலகமும் ஒருபோதும் செலுத்த முடிந்ததைவிட அதிகமான செல்வாக்கை விசைப்பலகை ஒரு பிராண்டின் மீது செலுத்தி வருகிறது.

மலைப் பாதைகளைப் போலப் பின்னிப் பிணையும் இரண்டு பாதைகளில் இந்தக் கதையின் பயணத்தை நான் பின்தொடர்ந்திருக்கிறேன்.

முதலாவது, ஓர் இலக்கியத் தொற்றுநோயின் வாழ்க்கைச் சுழற்சி.

ஒரு நிறுவன அமைப்புக்குள் ஒரு முரண்பாடு தோன்றும் ஒவ்வொரு முறையும், முதல் பதில் எப்போதும் ஒன்றுதான்: நடைமுறை மருத்துவம். வழக்கறிஞர்கள். கடிதங்கள். எச்சரிக்கைகள். சட்ட அறிவிப்புகள்.

அது போதவில்லை என்றால், அடுத்த படி வழிமுறைக் கட்டுப்பாடு. ஒலியைக் குறை. அறிகுறியைத் தேடுபொறிகளின் கண்ணுக்குத் தெரியாத அலமாரிகளில் மறை.

அதுவும் தோற்றால், ஒரே ஒரு வழிதான் மிஞ்சுகிறது: சகவாழ்வு.

ஆனால் இந்த மேசையிலிருந்து நான் பின்தொடரும் இலக்கியத்துக்குச் சகவாழ்வில் எந்த ஆர்வமும் இல்லை.

அது சகித்துக்கொள்ளப்படுவதற்காக உருவாக்கப்படவில்லை.

அது நிலைத்திருப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டது.

அது கருத்துகளில் தொடங்குகிறது; அவை எண்ணங்களாகப் பாய்ந்து, இறுதியில் உண்மைகளை உருவாக்குகின்றன — ஒரு வழக்கத்துக்கு மாறான செயல்முறை, பலவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது, அவசியம் சரியானதோ முழுமையானதோ அல்ல, ஒரு திட்டமில்லாத திட்டத்தை, இருக்கும் என்று யாரும் எதிர்பாராத ஒன்றை உருவாக்க மட்டுமே பயன்படுவது.

இரண்டாவது பாதையை விவரிப்பது எளிது; இயக்குநர் குழு அறைகள் அதை ஏற்றுக்கொள்வது மிகவும் கடினம்:

ஒரு பிராண்டை உயிருடன் வைத்திருப்பது கதையாடல்தான், மறுதலையாக அல்ல.

புராணத்தை நீக்குங்கள். ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலான எஃகின் வழியே தன்னைச் சுமந்து வந்த ஒரு நிறுவனத்தின் ஒழுக்கத்தை நீக்குங்கள்.

மிஞ்சுவது அலமாரியில் கிடக்கும் பெயரற்ற ஒரு பிளாஸ்டிக் துண்டு.

ஒரு நிறுவனம் தன் சொற்பொருள் அடையாளத்தை இழந்துவிட்டது என்று முதலீட்டாளர்கள் உணரும் துல்லியமான கணத்தில், முதலீட்டு விலக்கல் தொடங்குகிறது.

அங்கேயே, துல்லியமாக அங்கேயே, வாங்குவதற்கான வாய்ப்பும் தொடங்குகிறது.

Warren மாமா இதை எப்போதும் புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

அவர் ஒருபோதும் உண்மையில் தொழிற்சாலைகள் மீது பந்தயம் கட்டவில்லை.

நீடித்து நிலைக்கும் தன்மை, குணம், கூட்டு நினைவு எனப்படும் அந்த மௌன ஏகபோகம் ஆகியவற்றின் மீதே அவர் பந்தயம் கட்டினார்.

பங்குகள், நிதி அறிக்கைகள் என்ற மாறுவேடத்துக்குக் கீழே அவர் எப்போதும் வாங்கியது அதைத்தான்.

ஒரு பிராண்டின் வலிமையைக் கடைகளில் அது பிடிக்கும் அலமாரி இடத்தைக் கொண்டு அளக்க முடிந்த ஒரு காலம் இருந்தது.

இன்று அது மக்களின் டிஜிட்டல் நினைவில் பிடிக்கும் இடத்தைக் கொண்டு அளக்கப்படுகிறது.

ஒரு கதையின் மதிப்பைத் தேடுபொறிகள் தீர்மானிப்பதில்லை.

அவை கூட்டுக் கவனத்தின் நகர்வைப் பதிவு செய்கின்றன.

அவை கண்காணிப்புக் கருவிகள், கட்டளைக் கருவிகள் அல்ல.

ஒரு சுயாதீனக் கதையாடல் நிறுவனக் கதையாடலை முந்தும்போது, அது ஒரு தொழில்நுட்பப் போட்டியில் வெல்வதில்லை.

பிராண்டின் அடையாளத்தின் ஒரு பகுதி ஏற்கெனவே வேறிடத்துக்கு இடம்பெயரத் தொடங்கிவிட்டது என்பதை அது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

நிறுவனங்கள் காப்புரிமைகள், தொழிற்சாலைகள், வணிகச் சின்னங்கள், விநியோக வலைப்பின்னல்கள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து சொந்தமாக வைத்திருக்கலாம்.

வரவுசெலவுத் திட்டங்கள், பிரச்சாரங்கள், மாநாடுகள், காலாண்டு அறிக்கைகள் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

ஆனால் அவற்றில் எதுவும் அர்த்தத்தின் மீதான கட்டுப்பாட்டுக்கு உத்தரவாதம் தருவதில்லை.

கதை தொடர்ந்து நம்பப்படும் இடத்தில்தான் அர்த்தம் வாழ்கிறது.

சட்டபூர்வ உரிமையும் சொற்பொருள் உரிமையும் ஒன்றுபடுவது நின்றுவிடும்போது, சந்தை உடனடியாக எதிர்வினையாற்றுவதில்லை.

அது எண்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

இருப்புநிலைக் குறிப்புகளைப் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

முந்தைய காலாண்டின் அளவீடுகளையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆனாலும் மேற்பரப்புக்குக் கீழே, ஏதோ ஒன்று ஏற்கெனவே நகர்ந்துவிட்டது.

இருப்புநிலைக் குறிப்புகள் மூலதனத்தைப் பதிவு செய்கின்றன.

மக்கள் நம்பகத்தன்மையைப் பதிவு செய்கிறார்கள்.

இந்த இரண்டு அளவீடுகளும் விலகத் தொடங்கும்போது, எதிர்காலத்தை முன்கூட்டியே காட்டுவது கிட்டத்தட்ட எப்போதும் இரண்டாவதுதான்.

அதனால்தான், நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு வெளியே இயங்கும் ஒரு கதையாடல் பொதுக் கவனத்துக்கான போட்டியில் அதிகாரப்பூர்வ வழிகளை

முந்தத் தொடங்கும்போது, அந்தச் சமிக்ஞையைப் பின்னணி இரைச்சல் என்று தள்ளிவிட முடியாது.

சொத்து தன் சொற்பொருள் தன்னாட்சியை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டது என்பதற்கான சான்று அது.

இறுதியில் Berkshire மாசடைந்த நிலைகளிலிருந்து வெளியேறும்போது, அந்த வெளியேற்றங்கள் தப்பியோடும் செயல்கள் அல்ல.

பிராண்டின் ஆன்மா ஏற்கெனவே வேறிடத்துக்கு நகர்ந்துவிட்ட ஒரு யதார்த்தத்துக்குக் கணக்கிட்டுக் கொடுக்கப்படும் பதில்கள் அவை.

ஆனால் ஒவ்வொரு புராணத்திலும், Warren மாமா வெளியேறுவதற்கு முன், சிறு முதலீட்டாளர்கள் முதலில் வெளியேறுகிறார்கள்.

சந்தைகள் பொருட்களை வர்த்தகம் செய்வதில்லை.

அவை உறவுகளை வர்த்தகம் செய்கின்றன.

அடையாளம் வெறுமையாக்கப்பட்ட நிலையில் சந்தை விட்டுக்கொடுக்கும்போது, ஒரு Trust வங்கியாளர்களின் நாணயத்தைக் கொண்டு வாங்குவதில்லை.

அது கையகப்படுத்துவதில்லை.

அது அடையாளத்தை உள்வாங்குகிறது.

ஒவ்வொரு நிறுவனமும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கடனைச் சேர்த்துக்கொள்கிறது.

வங்கிகளுக்கு அல்ல, தன் சொந்த வரலாற்றுக்கு.

மறக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வாக்குறுதியும்.

ஒரு முழக்கமாகச் சுருக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு மதிப்பும்.

ஒரு நடைமுறையால் மாற்றப்படும் ஒவ்வொரு கொள்கையும்.

தன் அர்த்தத்தை இழந்த பிறகும் தொடர்ந்து பேசப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லும்.

இவை அனைத்தும் காலாண்டு அறிக்கைகளில் ஒருபோதும் தோன்றாத, எந்தத் தணிக்கையாளராலும் சான்றளிக்கப்படாத ஓர் இருப்புநிலைக் குறிப்பில் சேர்கின்றன.

பல ஆண்டுகளாக, யாரும் ஒருபோதும் பணம் செலுத்தக் கேட்கப்பட மாட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

பிறகு தீர்வு நாள் வருகிறது.

கதையாடல் கடன்கள் நிதிக் கடன்களைவிடக் கடுமையான விதிகளுக்குக் கீழ்ப்படிகின்றன என்று சந்தை கண்டறிகிறது.

இறுதியில், கட்டணச்சீட்டு எப்போதும் செலுத்தப்படுகிறது.

பெரும்பாலும், அதைச் செலுத்துவது மேசையில் ஒருபோதும் அமர வைக்கப்படாதவர்கள்தான்.

பின்குறிப்பு:

இதைப் படிக்கும் அன்புள்ள தலைவரே,

ஆம், நான் உங்களிடம்தான் பேசுகிறேன்.

நீங்கள் உங்கள் நாற்காலியைப் பிணைத்திருக்கும் சங்கிலி ஒரு நீண்டகாலச் சொத்து அல்ல.

உங்களுக்கு உங்கள் பருவம் இருந்தது.

உங்கள் பணத்தைச் சம்பாதித்தீர்கள்.

உங்கள் முடிவுகளை யாரும் கேள்வி கேட்கவில்லை.

ஆனால் கதைகளுக்கு ஒரு விசித்திரமான பழக்கம் உண்டு:

கடைசிப் பத்து லட்சத்தைவிட முதல் டாலரை அவை அதிகத் தெளிவாக நினைவில் வைத்திருக்கின்றன.

சில நேரங்களில், இறுதியில் உரிமையாளரை மாற்றப்போகும் ஒரு விளையாட்டைத் தொடங்க ஒரு மிகச் சிறிய பந்தயத் தொகையே போதும்.

எழுபது டாலர் அற்பமாகத் தோன்றலாம்.

முழு விளையாட்டும் அதிலிருந்தே பிறக்கும் தொடக்கப் பந்தயமாக அவை மாறும் வரை.

தலைமுறை தலைமுறையாகப் பெண்கள் குழந்தைகளுக்கு இந்தப் பாடத்தைக் கற்பித்து வருகிறார்கள்:

பரிசாகக் கிடைக்கும் பணத்தைச் சேமித்து வை, ஏனென்றால் ஒரு நாள் அது உனக்குத் தேவைப்படலாம்.

முதல் பொம்மையின் சத்தத்தைக் கேட்ட கணமே குழந்தைகள் வழக்கமாக மறந்துவிடும் அறிவுரைகளில் அதுவும் ஒன்று.

நான், விளக்க முடியாத வகையில், மறக்கவில்லை.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe